LATIJNS-AMERIKA

COLOMBIA

Marco Brand - Motor Trails - Colombia 2014

Te kleine auto

Buiten op het vliegveld van Cali staat een kleine lachende dikbuikige oudere Colombiaan met een a4'tje met mijn naam erop. Ik loop rustig achter hem aan over de parkeerplaats. Tussen de grote SUV's staat een klein geel autootje. Met mijn lange lichaam kan ik met moeite instappen. Als ik mezelf in de passagiersstoel gekregen heb, steken mijn knieën tegen het dashboard en mijn hoofd tegen het dak. De kleine man schatert het uit van het lachen. 'Mijn auto is niet te klein vor jou, jij bent te groot voor mijn auto.' En hij slaat een paar keer hard op zijn stuur van het lachen. Het is mijn eerste kennismaking met de vrolijke bevolking van Colombia. Toch blijf ik nog even op mijn hoede, ook al is het al bijna middernacht en ik ben moe van de lange vlucht. Ik merk namelijk dat de chauffeur een paar afslagen richting centrum Cali voorbij rijdt. Ik ben voor het eerst in dit land en ben altijd goed van vertrouwen, toch ben ik een beetje in twijfel. Als ik hem vraag waar Cali precies ligt wijst hij naar links, naar waar de laatste paar afslagen naar toe gingen volgens de borden. Toch rijdt hij rechtdoor. De man lacht en vertelt leuke dingen over motoren en het land en ik heb niet het gevoel dat er iets niet in de haak is, maar zet toch mijn gps aan. Misschien om even te laten zien dat ik weet waar we zijn en waar we heen zouden moeten. De man kletst en lacht maar door. Als alle Colombianen zo zijn dan wordt dit een leuke reis. Niet dat ik er iets van begrijp, al doe ik alsof ik precies weet waar hij het allemaal over heeft. Met de paar woorden Spaans die ik ken ben ik snel uitgepraat, maar kennelijk heb ik bij de man de indruk gewekt dat ik wel meer begrijp. De man ratelt maar door en kijkt me af en toe aan terwijl hij schatert van het

Straatbeeld in Cali

Na het ontbijt bekijk ik het verkeer terwijl het begint te regenen.

lachen. Ondertussen probeer ik een beetje naar buiten te kijken en het nieuwe land in het donker in me op te nemen. Ik weet dat ik de man nog moet betalen, maar ik heb nog geen lokaal geld, ook geen dollars en alleen een paar losse euro's op zak. Ik moet dus ergens pinnen, voordat we bij het hotel zijn. Dan rijden we toch meer de bewoonde wereld in, de buitenwijken van Cali. Op sommige plaatsen brandt nog licht, maar nagenoeg alle winkels en restaurants zijn gesloten, wat wil je om bijna middernacht. We stoppen bij een paar pinautomaten, in de buitenwijken zijn de automaten wel actief, maar de toegangsdeuren zijn allemaal op slot. Ik zie ook geen mensen op straat, slechts af en toe een auto. Dan lacht de man weer vrolijk alsof hij het nimmer als een probleem gezien heeft en stopt bij een casino. 'De pinautomaat is hier altijd open. Daar zorgt het casino wel voor, mensen moeten altijd vers geld kunnen halen', zegt hij. Ik pin snel een klein bedrag waarmee ik de vrolijke man in ieder geval kan betalen.

De deur van het hotel is op slot. Eigenlijk is het meer een guesthouse. Als we hard op de deur kloppen zie ik in de receptie iemand op de bank bewegen. Ze slaat de dekens van zich af en sloft naar de deur. Met haar haar door de war en slapende ogen kijkt ze me met een grote glimlach aan. 'Kom binnen, welkom', is het enige dat ik versta. Ik kies een van de drie bedden in mijn kamer en verheug me er op om dit land verder te ontdekken, voordat ik in slaap val.

De stad uit

De volgende ochtend ben ik al vroeg wakker. Ik heb er zin in deze reis. Om zeven uur sta ik voor de deur van de motorwinkel, maar natuurlijk is daar nog niemand aanwezig. Het leven komt hier pas rond tien uur een beetje op gang, ik ben veel te vroeg en veel te enthousiast. Ik moet nog een beetje Nederlands gas terug nemen en wennen aan het Zuid-Amerikaanse leven. Ik ben net een paar weken terug uit Vietnam en daar zijn de meeste winkels om zes uur al een tijdje open en is het rond deze tijd al stervensdruk op straat. Hier dus niet. Ik wandel de straat uit en vind een winkeltje met een terras waar een paar mensen zitten te ontbijten. Ik moet nog even in de rustige flow van het land komen en zit na het ontbijt rustig voor me uit te staren en bekijk het passerende verkeer. Ik merk al snel dat het land geen haast heeft. Eigenlijk is dat in de meeste landen zo, alleen wij in Noord Europa hebben daar een uitzondering in gemaakt.

Om 11 uur heb ik de motor klaar voor vertrek en rij ik, nog een beetje onwennig aan de BMW, de stad uit. De buitenwijken van Cali zijn druk en vies. Er is veel verkeer op de smalle straatjes en tegelijkertijd staan overal kraampjes en wandelen mensen door het verkeer heen. Handkarren worden door voornamelijk Afrikaanse Colombianen door het verkeer geduwd. Cali is een mix van blanke Spanjaarden, uit Afrika gehaalde slaven en oorspronkelijke indianen. De Afrikaanse inwoners zijn hier gekomen, omdat in dit gebied veel suikerplantages waren, en nog steeds zijn, en de Spanjaarden hen hier naar toe brachten om op deze plantages te werken.

Over de Pan-Americana

Colombia, is dat niet het land van FARC en van de cocaïnehandel? Ja en nog van veel meer. De burgeroorlog, niet alleen met FARC, maar ook met allerlei kleinere gewapende groeperingen sleept al tientallen jaren voort. Vorige week nog is een generaal van het nationale leger ontvoerd door FARC. En dit heeft het overleg tussen de regering en de guerrilla's in Cuba stopgezet. Waar de FARC rebellen zich precies ophouden weet ik niet, ik heb me slecht voorbereid op deze reis. Maar ik geloof ook niet dat er iemand is die dit wel precies weet. Voor zover ik weet zitten ze in de junglegebieden, verspreid over het land. De kleinere milities zijn vaak lokaal georiënteerd. Dit zijn inheemse volkeren (indianen) die problemen met de lokale of nationale overheid hebben. 'Ik zal wel zien', denk ik, terwijl ik mijn eerste meters op Colombiaans grondgebied rijd. Ik besluit naar het zuiden te gaan. In het verre noorden van het land, aan de kust, ligt de prachtige en bekende plaats Cartagena. Maar dat is te ver weg en op de kaart zien de hoofdwegen richting het noorden er saai uit. Zuid dus, richting de grens met Ecuador. Automatisch kom ik buiten Cali op de Pan Americana, de weg die vanaf de Mexicaans Amerikaanse grens doorloopt tot aan het zuiden van Argentinië, met als enige onderbreking de met jungle bedekte smalle grens tussen Colombia en Panana. De weg is goed, breed en druk met grote vrachtwagens. Ik besluit af te slaan, naar rechts. Het is een smal weggetje door vlak landbouwgebied. Koeien grazen in het veld en af en toe kom ik een tegenligger tegen. Al snel rijd ik terug naar de Pan Americana. Ik moet verder naar het zuiden. Ik ben pas gisterenavond rond middernacht aangeko-

Openbaar vervoer (linksboven), hotelkamer in Augustin (rechtsboven)

men in dit land en betrap mezelf erop dat ik nu al de omgeving afspeur voor smalle onverharde paadjes. Een uurtje later sla ik af richting een plaatsje met de mooie naam Silvia. Ik krijg het nummer van dr Hook de rest van de dag niet meer uit mijn hoofd. Direct in het dorpje op de splitsing vallen ze me al op, de in fel blauwe kleding gehulde indianen. Ze zitten op de rand van de stoep of op muurtjes, waaruit blijkt dat ze hier niet wonen, en waarschijnlijk hun huizen verder in de bergen hebben. Als ik doorrijd naar Silvia wordt het donker en begint het te regenen. En hard te regenen. In de toch al slechte voorbereiding op deze reis heb ik me behoorlijk verkeken op het klimaat. Het land ligt weliswaar nagenoeg op de evenaar maar de Andes reikt al snel tot 3000 meter de hoogte in. En dat maakt het klimaat extreem wisselvallig. Gelukkig heb ik vanmorgen nog een regenjas en handschoenen kunnen lenen.

Door de jungle in de mist

Het is een mooi berggebied waar ik doorheen rijd, voor zover ik het door de muur van regendruppels kan zien. Na het dorpje op de splitsing zijn er geen huisjes meer en ben ik omringd door groene velden en bossen. Regelmatig staat een groot bord langs de weg, waarvan ik de boodschap niet helemaal begrijp. Er staat zoiets als: ‘dit gebied is niet onder controle van de overheid’. In het plaatsje Silvia is het rustig. Zoals elk Latijns Amerikaans dorpje bestaat het uit een groot plein voor de kerk, omringd door winkeltjes. Als ik een cola koop, komt een groep soldaten uit de straat achter de kerk lopen. Het is een soort mobiele brigade van commando’s,

voorzien van lange antennes, veel wapens en munitie. Zo te zien komen ze net uit de jungle in de vallei achter de plaats. Hun blik staat nog op scherp en ze hebben hun geweren nog in de aanslag. Ze lopen langs de kerk naar de winkels en kopen water, kip en andere voorraden in, voordat ze weer de jungle intrekken om guerrilla's op te sporen.

Op dinsdag is in Silvia een markt waar alle in blauw geklede indianen uit de omgeving naar toe komen. Ik had gehoopt hier vandaag ook een glimp van deze mensen op te vangen. Maar het dorp is nagenoeg uitgestorven, op drie dronken mannen na, die me oneindig de hand schudden. Ik rijd dezelfde weg weer terug tot aan de Pan Americana. In Popayan vul ik de tank op en vraag de pomphouder hoe ver het nog is naar San Augustine. Op het kaart is het een kleine 80 km maar volgens de man is het meer dan 100 en minstens drie uur rijden. Het is half vier op de eerste dag van deze reis en ik besluit het te wagen. 'De weg is niet zo goed', voegt hij er nog snel aan toe. 'Dat zullen we nog weleens zien', denk ik direct eigenwijs. De eerste kilometers zijn geasfalteerd, vol met gaten dat wel, maar ik kan flink doorrijden. Om geen daglicht tijd te verliezen wil ik deze gemakkelijke kilometers zo snel mogelijk afleggen. Maar het duurt niet lang, het asfalt houdt al snel op. Tegelijkertijd klimt de weg en wordt het koud. Een dichte mist trekt om me heen. Huizen en mensen zie ik al sinds de benzinepomp niet meer en ik voel me volledig alleen in het gebied. Ik vind het heerlijk, rijden op deze onverharde weg waarop ik nog zeker 100 km te gaan heb terwijl er niemand en niets om me heen is. Ondertussen rij ik in dichte

Openbaar vervoer in Colombia

jungle en is het koud en nat, het regent al een tijdje. De uitzichten vanaf de hogere punten zijn fantastisch. De mist hangt om de bergtoppen om me heen en zakt regelmatig over de weg. Af en toe komt een vrachtwagen vanuit de andere richting, het blijft, ondanks de verlatenheid, oppassen in de bochten. Het is al donker als ik een paar grote watervallen passeer en over bruggen rijd over diepliggende snelstromende rivieren. In het donker lijkt de jungle me volledig te absorberen. Na een paar uur rijden komt het eerste teken van leven. Het zijn militairen langs de weg en vervolgens zie ik een groot legerkamp omringd door bunkers van zandzakken. Het is kennelijk een gevoelig gebied, zoals waarschijnlijk veel afgelegen delen van het land. Gelukkig wordt een dergelijk gebied altijd gemarkeerd door militaire aanwezigheid. Dan volgen de eerste huisjes en een dorp en ben ik weer in de bewoonde wereld. In het eerste dorp vraag ik hoe ver het nog is, nog een uur wordt mij verteld, en rond half acht kom ik aan in San augustine. Het is een leuk historisch plaatsje met wegen van kasseien. Paarden met cowboys sjokken door de straatjes en mannen met hoeden op hangen tegen muurtjes. En dan altijd en overal die muziek. Het is een vrolijk land, Colombia. En zo zijn ook de mensen in het guesthouse waar ik uiteindelijk na een lange eerste dag terecht kom. De dames giechelen als ze me de kleine kamer laten zien, waar ik met mijn lange benen alleen op de wc kan zitten als ik de badkamerdeur openlaat. En zo vrolijk, behulpzaam en eerlijk ervaar ik eigenlijk alle Colombianen tot nu toe. Ondanks de vijf woorden Spaans lukt het prima om hier dingen voor elkaar te krijgen.

Parque Arquelogica van San Augustin is de belangrijkste herinnering aan Colombiaanse inheemse volkeren.

Naar La Plata

Om zeven uur zit ik weer beneden en eet mijn ontbijt en om klokslag acht uur sta ik voor de poort van Parque Arqueologica op 19 km buiten het dorp. Dit is de belangrijkste herinnering aan culturen die hier eeuwen geleden woonden. Zoals Guatemala de Mayanederzettingen heeft en Peru die van de Inca's, zo heeft Colombia die van haar inheemse volkeren. Alleen zijn archeologen er hier nog niet over uit met welke indianenstam de relatie gelegd kan worden. Ik vraag de portier of ik op de motor het rondje door het park mag maken. 'Waar je met de motor kunt komen, hoef je immers niet te lopen', denk ik als luie motorrijder. Natuurlijk mag het niet. Dan maar te voet. Volgens de bewaker duurt een wandeling naar alle drie de sites ongeveer twee uur, maar 20 minuten later sta ik weer buiten. Ik ben een slechte toerist, maar heb wel snel even alle drie de sites gezien en een paar mooie foto's gemaakt. Gisteren ben ik een Andesrug overgereden en ik ben nu in het laagland aan de oostkant hiervan. Ik besluit richting het noorden te rijden, de hoofdweg is direct wel een beetje saai. Ik ga op zoek naar iets spannenders en sla de eerste de beste zijweg in, linksaf. Het is een rechte slecht geasfalteerde weg en smal en hij leidt me langs mooie uitzichten en een mooie brug. Na het eerste dorp houdt het asfalt op en kom ik in een netwerk van onverharde paden terecht, nou ja netwerk. Het is een onverharde hoofdweg met veel afslagen, waar ik elke keer weer moet vragen welke richting de plaats La Plata is. Ik moet een paar keer door het water heen en heb regelmatig mannen op grote paarden als tegenligger. Ik geniet van de onverharde wege, de kleine dorpjes waar ik doorheen kom, maar het schiet niet echt op. Het land is groot en zo zijn ook de afstanden. Als ik meer wil zien moet ik concessies doen aan de wegen en vaker voor de geasfalteerde hoofdwegen kiezen. Maar nu kan ik niet meer terug, dus ik rijd nog een paar uur over gravel en zandwegen voordat ik de plaats La Plata aankom. Ik stop voor lunch n een klein cafeetje en bestel gebakken vis met friet, meer keuze heb ik eigenlijk niet. Als mijn bord leeg is willen de giechelende serveersters om de beurt met me op de foto. Ondertussen poetst de eigenaar het zadel van mijn motor schoon. Aardige mensen die Colombianen.

Leven in een klein dorp

De Tatacoa woestijn ligt 20 km ten noorden van Neiva en het wordt nu echt heet. Net rond zonsondergang kom ik het dorpje Villa Veija binnenrijden. Het is een stoffig plaatsje waar op het eerste gezicht niets gebeurt, en op het tweede gezicht ook niet. Rond het plein in ieder dorp is het meeste leven, daar gebeurt het, daar zijn de cafés, de winkels en slenteren de dorpelingen rond. Dat is hun uitje. Ik kies voor de winkel in van alles en nog wat, die ook een paar tafeltjes voor de deur heeft staan. Binnen is het donker. Met zweet op zijn voorhoofd schuift de man een flesje pokerbier mijn kant op, zoals het hoort in de woestijn, zonder iets te zeggen. Ik volg het dorpsleven vanaf zijn terras, samen met nog een paar mannen met hoeden die aan de tafel naast me zitten. Een stukje verderop staan twee paarden met een touw aan de reling gebonden. Even later komt de barkeeper ook buiten aan het laatste vrije tafeltje zitten. Zijn dunne haar plakt aan zijn voorhoofd. De twee klanten binnen zijn weg en nu kan hij even uitpuffen. Eten doe ik bij een dikke vrouw met

een door TL balken verlicht restaurant. Ze weet precies wat ik wil eten als ik zeg dat ik geen vlees eet: ei met rijst. Ondertussen rijdt een grote vrachtwagen door de straat en moeten alle brommers aan de kant, de stoep op. In de elektronicawinkel aan de overkant is het een drukte van belang. Twee mooie zussen runnen de tent en handelen efficiënt in lampjes, stekker, kroonsteentjes en schakelaartjes. De klanten zijn duidelijk tevreden.

Een enkele man te paard rijdt 's morgens door de dorpsstraat, cowboyhoed op en een grote bos touw om zijn schouder. Twee huizen naast het hotel is een eettentje dat net haar deuren opent. Ik loop naar binnen en de vrolijke muziek komt me al tegemoet. De vrouw kijkt me indringend maar vrolijk aan. 'Eieren, bonen, rijst en maisbrood?', 'Natuurlijk', alsof ik hier al jaren dagelijkse gast ben. Het restaurant is verder nog leeg, ik ben de enige gast. Wanneer ik het ontbijt betaal en zeg dat het me heerlijk gesmaakt heeft, antwoordt de vrouw dat ze veel liefde in de maaltijd gestopt heeft en dat het daarom zo lekker smaakte. Tegelijkertijd kijkt ze me liefdevol maar indrinkengd aan. Ik ben even sprakeloos van zo'n mooi, en misschien wel zo'n oprecht, antwoord dat ik niets meer kan doen dan haar aankijken en hopen dat ik niet sta te blozen.

Er is een probleem met een Motor Trailsgroep in Cambodja en op de trap van het restaurant wacht ik op een paar telefoontjes voordat ik kan vertrekken. Intussen loopt een oudere man rond de motor. Hij schudt zijn hoofd bij elk prachtig detail dat

Villa Veija Kerk (linksboven), liefdevol ontbijt (rechtsboven).

hoge kaktus planten in de Tatacoa woestijn.

hij opmerkt aan de motor. Nadat de ik een telefoongesprek beeindig, vertel ik hem dat het de bank was over financiële problemen. Hij zit ondertussen naast me op de trap en zegt laconiek: ‘Ach de hele wereld heeft financiële problemen, maak je geen zorgen’. Voor een dorp als dit gebeurt er veel tegelijkertijd, want intussen is de hoteleigenaresse langsgelopen en even later komt ze op haar slippers en nog in haar pyjama terugrennen, met een van mijn sokken, die ik in de kamer vergeten was.

De Woestijn in

De woestijn kleurt van rood en roze, naar bruin en grijs. De onverharde weg slingert door Death Valley-achtige landschappen. De benzinemeter van de motor geeft nog maar een paar streepjes aan. Deze ochtend heb ik er niet over nagedacht te tanken. Ik dacht de woestijn even in te rijden en weer terug te gaan, bovendien heb ik niet eens een pompstation gezien in het dorp waar ik overnacht heb. Nu ben ik ver de woestijn in gereden en ik twijfel. Zal ik met zo weinig benzine een route gaan rijden die niet op de kaart en niet op de gps staat? Eigenlijk twijfel ik niet, ik weet dat ik het ga doen. Ik probeer alleen vooraf nog aan benzine te komen. Maar een woestijn is een woestijn omdat er niets is, geen mensen, geen huizen en zeker geen benzinepompen. Aan ‘wat als…’ scenario’s waag ik me altijd zo weinig mogelijk. Daarmee zou ik mogelijkheden die zich kunnen voordoen alleen maar beperken. Het voelt goed om zo’n situatie helemaal open te houden en te zien hoe het zich oplost, als dat nodig is. Er komt altijd wel iets, ergens vandaan dat richting geeft aan de oplossing. Net na een bocht staat een klein verlaten huisje, met een hek er om heen

Tatacoa woestijn, de heetste plaats in Colombia.

en een blaffende hond die direct op me af komt rennen. Dat is in ieder geval al een teken van leven. Blaffende honden bijten meestal niet en zijn meestal meer angstig dan agressief. Ik loop het erf op en de hond houdt op met blaffen en rent weg. Ik zie niemand, dan loop ik naar het huis. De deur is open en ik wil net naar binnen lopen als een jongen met een klein poesje op zijn arm naar buiten komt. Er staan twee brommers voor het huis, maar aan benzine kan de jongen me niet helpen. Het is nog vijf kilometer naar de volgende plaats zegt hij. Dat haal ik gemakkelijk denk ik direct. 'Het is ongeveer een uur rijden', zegt hij vervolgens. Of het zijn vijf erg lastige kilometers of hij heeft geen idee over afstanden, zoals veel mensen in dit soort gebieden. De meeste inwoners rekenen in tijd en hebben geen idee hoeveel afstand ze in die tijd afleggen. Verward stap ik weer op de motor. Een kilometer verder is de, zoals het lijkt, laatste nederzetting in de woestijn. Het is een klein restaurant waar woestijncowboys hun koude bier drinken. Hun paarden staan een stukje verder aan een hek gebonden. Ik vraag naar benzine. Alle mannen kijken me tegelijkertijd hoofdschuddend aan, een enkeling wijst naar zijn paard. De uitbater loopt naar me toe en vertelt me dat de volgende plaats nog 30 km verderop is, daar is benzine. Ik begrijp niet zijn hele verhaal. Het deel waar wij met zijn wijs- en middelvinger een splitsing uitbeeldt snap ik wel. Daar moet ik rechts, richting de wijsvinger. Ik twijfel niet langer en rijd het onbekende in. De weg wordt al snel smaller en slechter, veel slechter. Grote keien worden afgewisseld door sporen door het zand en grind. Dan komt de splitsing. Ik heb het laatste half uur, behalve een paar aasgieren die laag over me heen cirkelen, geen levend wezen gezien. Op de splitsing staat geen bord en er is niemand te bekennen. Ik herinner me de hand van de café uitbater en sla rechtsaf, richting de wijsvinger. Dit zijn de paden die ik zoek, die ik fijn vind om te rijden. Het is spannend, het is verlaten en ik rij fluitend door de verlatenheid. Links en rechts heb ik prachtige uitzichten over het landschap dat hier woestijn wordt genoemd. Het is niet echt kaal en onbegroeid, maar het heeft vreemde vormen en het is er heet. De dashboardmeter op de motor geeft 33,3 graden aan, en de gps een hoogte van 300 meter. Langzaam wordt de omgeving groener en zie ik her en der koeien grazen. Er stroomt regelmatig water over de weg en ik glij af en toe van links naar rechts. Ook moet ik door een paar doorwadingen heen, deze zijn iets meer dan een halve meter diep. Dan stuit ik op een iets bredere weg die vlak voor het dorp weer samenkomt met een geasfalteerde weg. Uiteindelijk rij ik het plaatsje Baraya binnen. Aan de eerste de beste persoon die ik op straat tegen kom vraag ik waar de benzinepomp is. Die is aan het andere eind van het kleine dorp. Met een knipperend streepje op de meter breng ik de motor naast de pomp voor de voeten van de pompbediende tot stilstand en kijk haar dankbaar aan. Ik laat haar de tank vullen. Dan rij ik terug naar het centrale plein en drink koffie bij een knappe dame die in haar eentje een koffietentje runt. Harde muziek knalt uit de grote op de straat gerichte speakers.

Tegengehouden door soldaten

Ik wil een weg door een afgelgen gebied rijden, die me verder naar het noorden brengt. Net buiten Baraya staan twee soldaten langs de kant van de weg, in de

schaduw onder een boom. Het dorp waar ik net vandaan kom is rustig en bijna leeg, dus ik vraag me af waarom nu ineens hier gewapende soldaten langs de weg staan. Ze staan hier al een tijd, dat zie ik ook, er ligt een voorraad brood en water onder de boom. Ik sta stil vlak voor de schoenen van de eerste soldaat en zeg gedag. Hij spreekt een beetje Engels en vraagt waar ik vandaan kom. Dan vraag ik of het veilig is om via deze route naar Bogota te gaan. 'Niet helemaal', is zijn antwoord. Maar als je tussen die en die plaats voorzichtig rijdt en goed op blijft letten, dan komt het wel goed. Hij noemt een rij plaatsnamen die ik kan plaatsen noch onthouden. Zijn collega lacht alleen maar en biedt me een glaasje cola aan. Aardige jongens die Colombiaanse soldaten, maar ik heb net koffie gedronken en wil niet teveel tijd verliezen. Ik rijd verder over een goede weg, maar zie geen dorpjes of huisjes meer. 20 Minuten later stuit ik op een groot checkpoint met veel soldaten. Er staat een slagboom met een gebouwtje er naast. En er zijn zo'n 20 soldaten op de been die alle auto's en bussen van boven tot onder controleren en de bestuurders en passagiers ondervragen. Ik word ook gestopt, de motor is direct omringd door een soldaat of tien. Ze lachen en kijken naar de motor. Er gebeurt hier kennelijk ook niet zo heel veel en de grote motor is direct een bezienswaardigheid. Ik vraag of ik door mag rijden, maar de soldaten twijfelen en een van hen loopt het gebouwtje binnen. Even later komt de sergeant naar me toe lopen. Hij maakt me duidelijk in half Spaans en half Engels dat verderop Farc-troepen zitten. Lokale Colombianen mogen wel doorrijden, maar een buitenlander zou een te gewild doelwit zijn. Ik mag niet verder. Ondertussen wordt de onderkant van een minibus onderzocht door een groepje

soldaten met spiegels aan stokken. De passagiers moeten daarna uitstappen en alle zitplaatsen worden gecontroleerd. Omdat ik het niet direct op wil geven zeg ik dat er ook nog een tweede weg is naar het noorden die een stukje verder van de hoofdweg afsplitst. 'Vanaf hier kan ons leger geen bescherming meer bieden, dit is de laatste post voor het territorium van Farc begint. We kunnen geen risico lopen, je moet omrijden.' Als reactie vraag ik van welke makelij zijn geweer is, of het een Russische AK is, alsof dat de kans zou vergroten dat ik wel doorgelaten word. 'Dit zijn Israelische wapens. Zij daar in de jungle, zij hebben Russisch materiaal, gesmokkeld via Venezuela', vertelt de sergeant openlijk. Ik moet van zijn autoriteiten nog mijn paspoort laten zien en draai dan de motor om. Nog een laatste keer vraag ik of ik toch nog achter een bus aan kan rijden die net het gebied inrijdt, maar de sergeant is stellig; 'geen buitenlanders'. Op de terugweg zwaai ik nog even naar de twee soldaten onder een boom, langs de weg en rijd terug naar het dorp Baraya. Ik zie het leuke meisje van de koffiewinkel nog het plein oversteken en rij dan het dorp uit. Er is geen andere optie dan terugrijden naar de stad Neiva en daar de brug oversteken naar de overkant van de rivier om op de hoofdweg naar Bogota te komen.

De kluizenaar en de zoektocht naar de kano

Maar als ik na een paar uur aan de overkant rijd, bedenk ik me dat er een plaats moet zijn waar ik de rivier over kan steken. Er zijn geen bruggen, dat heb ik gezien, maar een veerboot of iets dat daar op lijkt moet er toch zijn. Ik rij op de hoofdweg aan de west kant van de brede rivier en zie plots een bord dat naar een plaats aan

Cowboys drijven een grote kudde koeien naar de overkant van de weg.

De brug is duidelijk gebouwd voor voetgangers

de andere kant van de rivier wijst, een plaats in de Tatacoa woestijn. Ik volg de weg, maar deze eindigt al snel in een klein dorp, hier stopt de weg bij een paar huizen. 'Toch klopt dat niet', denk ik, 'het bord zal toch niet voor niets deze kant op wijzen". Ik vraag aan een man die rustig voor zijn huisje bonen zit te pellen, hoe dit zit. Hij loopt naar zijn buurvrouw toe en die steekt een heel verhaal tegen hem op. Dan loopt hij terug naar mij toe en zegt: 'si' en wijst me naar het smalle onverharde paadje waar de weg op uitkomt. Gewoon rechtdoor dus. 'Kan ik met de motor de rivier over steken? ' vraag ik hem vervolgens. Weer loopt de man terug naar zijn buurvrouw die opnieuw handenzwaaiend een lang verhaal opsteekt. 'Si' is zijn antwoord opnieuw, 'geen probleem'. Het pad duikt meteen naar beneden en wordt erg smal. Het slingert door een soort bos langs weilanden. Het is een blubberig wandelpad waarover ik verder rij, ik slinger tussen bomen door en rij dan weer aan de rand van een weiland. Ik begin te twijfelen of dit wel goed gaat, maar zie niemand om het te vragen. Dan zie ik een oude man met een enorme bos takken op zijn schouder door het veld lopen. Ik moet even wachten voordat hij uit het veld bij het pad is, ik stap af en kijk een beetje rond. Met gebogen rug loopt de man in mijn richting, hij moet ouder dan zestig zijn en hij lijkt een soort kluizenaar die in dit bos zijn optrekje heeft gebouwd. Hij ziet me staan, maar het lijkt alsof hij langs me heen kijkt. Dat ik blank ben, blauwe ogen heb en op een grote motor over dit voetpad rij lijkt hem niet te verbazen. Maar als je weinig mensen ziet is dit misschien wel een doodgewone reactie. Als antwoord op mijn vraag mompelt hij een paar woorden en wijst verder in de richting waar ik heen ga. Het zal dus wel goed zitten. Ik stap weer op de motor en

moet mijn best doen om recht te blijven op het wandelpad, het is smal en sommige delen liggen zo vol met grote plassen dat ik even gas moet geven om niet weg te glijden. Ik zie geen huizen en geen mensen en ik begin opnieuw te twijfelen. Dan sta ik voor een smalle metalen brug zonder railingen die in een boog over een riviertje is gespannen, duidelijk alleen voor voetgangers gemaakt. Ik moet eerst een korte bocht draaien dan snel gas geven en zorgen dat ik blijf rijden. Voeten aan de vloer en stoppen op dit bruggetje zou direct een val betekenen, dan lig ik onderste boven in het water en krijg ik de motor er nooit meer uit, als ik zelf al onder de zware motor uit zal komen. Gas dus. Al knijp ik hem wel een beetje, er is hier namelijk helemaal niemand om me eventueel te helpen als het mis gaat. Aan de overkant van de brug volg ik maar weer het smalle spoor dat nu door hoog gras loopt en eindigt bij een hek. Ik open het hek, zet er een steen tegenaan en haal deze weer weg als ik er door heen rij. Als ik een paar keer moet bukken om onder overhangende takken door te komen, staat er ineens een jongen achter me. Mooi denk ik, die kan direct een foto maken. Door mijn gebrekkige Spaans voel ik me soms een beetje lullig. Ik probeer van alles te vragen, en zie ook dat mensen me begrijpen. Maar ik begrijp vervolgens het antwoord niet. En dat is nu ook weer het geval. Want na de paar overhangende takken kom ik bij de rivier waar deze jongen naar de overkant wil. Hij fluit een paar keer hard op zijn vingers maar de mannen aan de overkant van de brede hard stromende rivier lijken hem niet te horen. We zien de mannen bij hun bootje zitten maar zien geen beweging als de jongen nogeens hard roept. Ik moet het hierbij laten, dit kost teveel tijd en aan de overkant ben ik deze ochtend nog geweest.

Als ik een paar keer moet bukken om onder onverhangende takken door te komen, staat er ineens een jongen achter me.

Na drie huwelijks-aanzoeken en een schoonfamilie rijker te zijn, is de band geplakt.

Ik wilde weten of er een oversteek mogelijk was om in een toekomstige groepsreis in te bouwen. Als ik het goed begrijp van de jongen is er maar één kano, maar hier kunnen wel twee motoren op. Het is in ieder geval een leuke route die na deze mogelijke oversteek naar de hoofdweg leidt. Ik rij hetzelfde smalle pad weer terug, doe het hekje weer netjes achter me dicht en geef gas over het smalle bruggetje. De kluizenaar is nergens meer vinden, en ik zwaai nog even naar de man in het dorp, hij loopt direct weer naar zijn buurvrouw, die ook nog even zwaait.

De eerste lekke band

Terug op de hoofdweg zie ik zo'n tien kilometer weer een afslag naar een plaats aan de overkant van de rivier. Dit maal houdt de weg niet op maar loopt als een brede onverharde weg naar de rivier. Deze overgang moet dus geschikt zijn voor groter verkeer. Maar zover kom ik niet. De motor begint zwaar te sturen als ik een om een paar grote plassen slinger, het voelt niet goed, ik stop. De voorband is lek. Het laatste huis dat ik gezien heb, is ongeveer een kilometer terug. Ik draai de motor en rij terug, langzaam natuurlijk want met een lekke band is het lastig sturen en ik wil de velg niet stuk rijden. Voor het huis staat een groepje mensen en het lijkt alsof ze les krijgen van een juffrouw. Als alle hoofden bijna tegelijkertijd mijn richting op draaien roep ik: 'problem', en ik wijs op mijn voorband. Het is het enige van de vijf woorden die ik ken, die op deze situatie van toepassing is. De andere woorden zijn, ja, nee, melk, suiker, vlees en zwanger. Dat laatste omdat mijn vrouw tijdens een motorreis door Peru dat bleek te zijn en ik een zwangerschapstest moest zien te kopen. De

leersessie blijkt afgelopen en al gauw ben ik omringd door de groep die net les kreeg inclusief de juffrouw, op haar t-shirt lees ik iets met diergeneeskunde. Twee mannen uit de groep lopen direct het huis binnen en komen terug met een grote bandenlichter en een paar sleutels. Ze willen het voorwiel eruit halen en beginnen aan de imbusboutjes te draaien, ondertussen kijken zo'n acht meisjes al giechelend de mannen op hun vingers. Ik breng ze van het idee af om het voorwiel eruit te halen, met zo'n ingewikkelde hydraulische remschijf aan het wiel vast, heb ik niet het vertrouwen dat dat goed gaat komen. Dan maar de band lichten. De giechelende meisje beginnen voorzichtig te informeren over vrouw en kinderen. De mannen horen het aan en geven af en toe een paar opmerkingen waar dan weer hard om gelachen wordt. Na drie huwelijksaanzoeken en een grote schoonfamilie rijker te zijn, is de band geplakt. Ik bedank de mannen hartelijk, geef ze wat geld en rijd voorzichting terug naar de hoofdweg. Ik ga niet meer bij de rivier kijken en besluit naar Bogota te gaan en een dagje rust te nemen.

Tweede lekke band

Als ik een tijdje later met een flinke vaart een flauwe bocht naar rechts neem, is de voorband in één zucht leeg. Sturen met deze snelheid kan niet met een lekke voorband en de motor schiet recht vooruit de andere weghelft op. Gelukkig komt er nu juist niet een van die enorme vrachtwagens aan, die ik om de paar minuten tegenkom. Ik zet alle remmen bij om mezelf uit de vangrail te houden en breng de motor langzaam terug naar mijn eigen weghelft. Ik de berm zet ik hem stil. De band is niet

Met behulp van het gloei-ijzer van een strijkbout brandt hij de plakker vast en na 30 minuten ben ik weer onderweg

De mannen sturen de kudde koeien over de weg.

goed geplakt en de plakker is waarschijnlijk door de hitte weer losgekomen. Ik kijk om me heen en zie alleen maar velden en bergen, geen mensen, geen huizen. Het is ook al een tijdje terug dan ik een dorp gepasseerd ben. Ik sta stil en wacht. Waarop weet ik niet, maar waarschijnlijk op iets dat mijn beslissing of ik voor of achteruit moet, zal beïnvloeden. Ik kijk op de gps en zie dat een stukje verder een afslag is. Ik ga vooruit, langzaam in de berm rijdend. Bij de splitsing is inderdaad een dorp en het tweede huis is een bandenplakwinkel. De eigenaar zit op het terras van het koffie-huis ernaast. Met behulp van het gloei-ijzer van een strijkbout brandt hij de plakker vast en na 30 minuten ben ik weer onderweg. Het is vier uur en nog meer dan 200 km naar Bogota. Ik heb veel tijd verloren met de lekke banden en met het zoeken naar plaatsen waar de rivier met boot of kano overgestoken kan worden. Toch rij ik door, al is het al snel donker en begint het langzaam te regenen. De hoofdstad ligt op 2500 meter hoogte en de laagvlakte waar ik nu vandaan kom op zeeniveau, zodoende moet ik een paar hoge passen over. En dat gaat tergend langzaam door de grote trucks die de passen opkruipen en de weg volledig blokkeren. Ik rijd al een tijdje op 3500 meter en ik heb het koud. Ik slalom in het donker langs de vrachtwa-gens en ontwijk de grote lichten van tegenliggers, door de eindeloze haarspeldboch-ten. Ik heb alle concentratie hard nodig. Dan is het nog 100, nog 80, nog 50 km. Ik wil niet stoppen ondanks de koude, de regen, het slechte zicht en het feit dat het al acht uur is. Dan nog 20 km, volgens de gps, ‘gelukkig, ik ben er bijna’. Maar dan plots sta ik in de file die vijf rijen dik staat voor de stoplichten. Grote vrachtwagens wringen zich de stad in en auto’s en brommers persen zich er tussendoor. Het is stil

in de buitenwijken van Bogota, het is vrijdagavond. Rolluiken zijn gesloten en vuilnis ligt op straat. Het duurt nog zeker een uur voordat ik de binnenstad bereik. Vijf miljoen mensen wonen hier en La Candaleria is de oude binnenstad. Terwijl de rest van de stad ruimer is opgezet, zijn hier de straatjes nog zoals ze eeuwen geleden zijn ingedeeld, smal, kort en bestraat met kasseien. Het is mooi. Maar het is ook donker en heel erg druk, het is vrijdagavond. Overal lopen mensen op straat en uit elke openstaande deur klinkt harde vrolijke muziek. Alle straatjes in dit deel van de stad zijn eenrichtingsverkeer en ik kan moeilijk op mijn bestemming komen. Dan stuit ik op een plein, vol met dansende mensen, sommige gehuld in glinsterende zilveren pakken. Ik kan helaas niet stoppen om foto's te maken. Na veel zigzaggen door de straatjes bereik ik uiteindelijk rond 10 uur 's avonds het hotel. Ik koop in een winkeltje op de hoek een paar cervesa's en kijk vanaf het dakterras op de stadsdrukte beneden me.

Een dagje Bogota

De volgende dag loop ik al vroeg door de kleine straatjes. De muren zijn in allerlei kleuren geschilderd en ik zie graffititekeningen van indianenvrouwen en reggaemannen. In de allerkleinste straatjes hangt nog de geur van pies en opgedroogd bier van de vorige avond. Op een bankje op het plein zitten twee uitgemergelde zwervers lijm te snuiven en speurt een donkere man in de vuilnisbakken. Maar ik zie vooral moderne fruitsapwinkeltjes, bakkerijtjes en koffieshops met wifi. De markt net buiten het oude deel, bestaat uit een enorme op elkaar gepropte menigte. Het verschil

Straatbeelden van Bogota

VER-069

tussen koper en verkoper is pas te zien als je ernaast staat. En bij elke verkoper is muziek te horen waarboven iedereen vervolgens bovenuit probeert te schreeuwen. Ik waag me niet in het allerdrukste deel en houd het bij de eerste straat.

Naar het witte dorp

Het is zondagochtend vroeg als ik Bogota weer uitrijd, door het noordelijke deel van de stad. De hoofdweg is hier afgesloten voor gemotoriseerd verkeer en het lijkt alsof de hele stad aan het sporten is, op de racefiets, mountainbike, rennend of wandelend. Later lees ik dat de stad Bogota elke zondag het verkeer over deze wegen afsluit om dit mogelijk te maken. De ondergrondse Kathedraal gebouwd uit zout, een uurtje ten noorden van de stad, sla ik bij nader inzien over. Het zal best mooi zijn, maar het is te toeristisch aangekleed en te druk met zondagse dagjesmensen uit de hoofdstad. Ik trek mijn regenpak aan en rijd snel door. Al snel is de hoofdweg weer een beetje te saai. Ik knal er met 120 km/u overheen, ik haal vrachtwagens in en houd mooi uitzicht op de bergen. Maar avontuurlijk vind ik het niet, het stilt mijn pioniershonger niet. Misschien is mijn niveau van avontuur al zo ver opgeschroefd dat ik mezelf steeds weer forceer om smalle moeilijke paadjes te zoeken. En dat doe ik dan maar weer. Ik sla de eerste de beste onverharde weg in, naar rechts en kom in een gebied met kleine boerderijen. De paden zijn onverhard maar goed te berijden, ik probeer noordoost aan te houden. Al snel wordt de ondergrond lastiger. Goed aangereden gravel verandert in grote stukken grind en de weg gaat ook nog eens steil naar boven en vervolgens ook weer naar beneden. Ik moet mijn best

De geur van pies en opgedroogd bier hangt nog in de smalle straatjes.

Muzikanten spelen voor een cafe op het plein (rechts boven)

doen niet teveel snelheid te maken want remmen is lastig op deze grindheuvels. De bewoners van deze afgelegen boerderijen kijken me vreemd aan, maar zwaaien uiteindelijk toch terug.

Avonduur in de jungle

Een paar uur later kom in in Villa leyva, het is een prachtig wit dorpje, met een enorm plein van kasseien. Muzikanten spelen voor de cafés aan het plein. Dit is het koloniale Spaanse erfgoed dat nog maar in heel weinig plaatsen zo goed bewaard gebleven is als hier. Ik eet een snelle late lunch en kan om twee uur weer gaan rijden. Er is nog vier uur te gaan voordat het donker wordt. Voor vandaag heb ik nog een route in gedachte die ik graag wil ontdekken. Ik moet nog 100 km rijden voor ik aan de start daarvan ben. En die weg is ook niet zo goed. Het is kwart over vier als ik eindelijk aan het beginpunt van deze bewuste 150 km lange weg sta. Op de kaart is de weg wit, wat onverhard betekent. Ik koop snel een flesje water, drink deze in een keer leeg en besluit te gaan rijden. Met 50 km/u zou ik er drie uur over moeten doen en kom ik om half acht op mijn bestemming, dat moet kunnen. Het begint goed, de weg is redelijk goed geasfalteerd. Maar dit duurt slechts enkele kilometers, dan wordt het onverhard. Zolang het nog licht is, wil ik zoveel mogelijk kilometers maken, maar het is nog ver. In het donker aankomen zal ik zeker, maar hoe meer kilometers ik in daglicht kan rijden hoe beter. Ik rijd flink door maar moet toch een paar keer stoppen om foto's te maken, want jeetje wat is het hier mooi. Verkeer en leven is er niet. Het laatste levende wezen zag ik in de plaats waar ik water kocht,

en huisjes heb ik hier ook nog niet gezien. Het kiezelpad klimt langzaam omhoog van 1500 meter naar 2000 meter en van 2500 meter naar 3000 meter. Uiteindelijk rijd ik op ruim 3600 meter en ik klim nog steeds. Maar de kilometers vorderen langzaam. Ik heb nog geen 30 kilometer afgelegd als het donker wordt. Ik moet er dus nog 120. Dan zie ik een auto. 'Die moet ik voor blijven', denk ik, 'als ik pech krijg heb ik er niets aan als het voertuig voor me rijdt'. De weg blijft slecht en ik bereid me voor op een lange late avond. Af en toe zie ik verlaten huisjes, met kapotte ramen en gesloten deuren. Ik kan altijd zo'n huis binnendringen en daar slapen of ik kan op het betonnen erf voor de deur in mijn motorpak de nacht doorbrengen. Ik zie in het donker ook de contouren van een verlaten kerk op een klein heuveltje. Hoe zou het zijn om daar in mijn eentje de nacht door te brengen? Het lijkt alsof hier vroeger wel mensen gewoond hebben maar dat nu alles onbewoond is achtergelaten, het lijkt een soort spookregio. Ik slinger door over het onverharde pad. Op de korte rechte stukken geef ik extra gas om voor mijn gevoel toch wat extra meters en tijd te winnen. Maar het regent inmiddels al een tijdje en de weg wordt hier al snel te slecht voor. Het wegdek is steeds vaker bedekt met een rode zandlaag, die door de regen in een spiegelgladde laag verandert. Ik moet alle concentratie bijzetten om de zware motor recht te houden, vooral in de afdaling is dit erg lastig. Ik zit al vanaf zeven uur deze ochtend in het zadel en het is nu ruim 13 uur later, vermoed ik. Ik durf eigenlijk niet op de klok te kijken. Ik ben voor mijn gevoel al langer dan twee uur met deze weg bezig en ik ben nog niet eens op de helft. Ik ben op die ene auto na, die ik daarna ook niet meer heb gezien, geen enkel ander levend wezen

Het lijkt nu een soort spookregio.

CULONAS

meer tegengekomen. Alleen bossen, hoge bomen, dichte struiken en mist, heel veel mist, waar ik mezelf af en toe doorheen moet worstelen. Ik klim en daal en glij af en toe alle kanten op. En dan ineens na een bocht zie ik licht en een huisje. Althans het lijkt op een huisje. Het is een vreemd soort boomhut, achthoekig en gemaakt van smalle latjes en met kleine raampjes erin. 'Wat een eigenaardig huisje hier midden in de jungle na uren van niets', denk ik. Een stukje verder zie ik weer zo'n huisje, iets groter dan de vorige. Dan ineens zie ik ze overal, links en rechts van de weg. Dan zie ik het eerste levende wezen op deze route. Het is een kleine vrouw met lange grijze haren in een rood gewaad. Dan ben ik kennelijk in het centrum van het dorp en lopen er meerdere mensen rond, waaronder een oudere man met net zulke lange grijze haren als de vrouw aan het begin van het dorp. Maar wat is dit voor een dorp? Opeens schrik ik. Is dit FARC? Of is dit een van die andere anti-overheids groeperingen die zich in de jungle ophouden? Ik rijd langzaam verder en neem alles goed in me op. Dan word ik tegengehouden. Een man schijnt met een zaklantaarn in mijn gezicht. Het gezicht van de man is bedekt met een donkere doek, zodat alleen zijn ogen zichtbaar zijn. Hij draagt ook iets op zijn rug, iets wat op een geweer lijkt. Maar ik kan het niet goed zien. 'Buenos Noches', zeg ik vriendelijk. En dat meen ik ook echt, want ik ben ook blij dat ik leven zie na zoveel uur in mijn eentje in het donker door het regenwoud en niemand gezien te hebben. En ik ben heel erg benieuwd wie deze mensen zijn. Wat ze hier doen. En dat is ook het eerste dat ik de man probeer te vragen. Hij lacht vriendelijk maar wil eerst zeker weten dat de camera op mijn helm uitstaat. 'Wij zijn Maoist' zegt hij dan. Althans dat denk ik te verstaan. Maois-

ten ken ik wel, uit Nepal en India, zijn die hier ook? Dan is het dus toch een gewapende groepering en moet ik afwachten hoe dit afloopt. Of versta ik het niet goed en bedoelt hij iets anders? Die vijf woorden Spaans die ik spreek helpen me niet echt. Ik vraag of hier problemen zijn. 'Nee', antwoordt hij resoluut. 'Dit is ons territorium, hier is het veilig'. Begrijp ik daaruit dat het buiten dit gebied niet veilig is? Zijn zij in strijd met anderen en is dit hun kant van de scheidingslijn en moet ik zo naar de andere kant? De man lacht vriendelijk. Dat zie ik in zijn ogen. De rest van zijn gezicht is immers bedekt. Ondertussen is er nog een man bij komen staan, op een motor. Hij kijkt ook vriendelijk. Ze komen beide eerlijk over en ik voel me niet angstig. Ik vraag of de rest van de route ook veilig is. Hij kijkt eerst bedenkelijk en zegt dan 'ja'. Met een verhaal erachteraan waar ik niets van versta. Ik houd me vast aan het ene woord dat ik wel verstaan heb 'si'. Maar toch heeft het me geraakt. Ik ben meer op mijn hoede en ik besef des te meer dat dit Colombia is, het land van FARC, inheemse rebellen en machtige drugskartels. En ik ben in mijn eentje, verdwaald in het donker in haar jungle. Mijn bedenkingen worden versterkt als de jongen met de motor, die naast de dorpsbewaker kwam staan, achter me aan rijdt, de nacht in. Ik geef gas en na een paar bochten zie ik hem niet meer in mijn spiegel. Ik houd mezelf voor niet meer te stoppen, voor niemand. Ik heb de schrik een beetje in de benen. Maar deze angst wordt al snel verdrongen door een soort magisch gevoel. Ik rijd hier in mijn eentje in het donker in de jungle en stuit op waarschijnlijk een oorspronkelijke indianenstam, want daar lijkt het uiteindelijk het meeste op. Ik ben vriendelijk ontvangen. Deze mensen moeten ook voorzichtig zijn omdat ze hun eeuwenoude cultuur willen bewaken en omdat ze misschien het gevoel hebben dat niet veel mensen hun afkomst respecteren. Ik had graag langer gebleven en graag wat meer Spaans kunnen spreken zodat ik tenminste wat meer met ze had kunnen praten. Dan had ik misschien een kopje thee kunnen vragen en deze ervaring nog dieper kunnen maken. Hoe langer ik er over nadenk, hoe mooier deze ervaring wordt. Maar ik moet ook mijn aandacht op de weg houden, op de stenen en de natte klei, waar ik nog heel lang in het donker overheen moet rijden. Ik glij een paar keer bijna weg en kan nog net met een voet aan de grond de motor recht houden. Op de gladste delen kan de motor remmen noch sturen. Dan kom ik op een wegversperring, ik kan niet rechtdoor. Het is een brug die ingestort is. Ik moet het pad naar beneden, langs de brug, inrijden. Daar kom ik voor een snelstromende rivier te staan. De bedding bestaat uit grote keien. Daar sta ik dan in mijn eentje, in het pikkedonker in de jungle op een grote motor voor een snel stromende rivier, vol met grote stenen. Wat nu? Hoelang kan ik mijn eindeloze vertrouwen dat situaties altijd weer goed komen en dat er altijd wel weer een oplossing komt, nog op de proef stellen? Hoelang kan ik het noodlot nog tarten? Maar ik heb geen keuze. Terug kan ik niet meer en wachten tot het licht wordt heeft geen zin. Iemand zoeken of wachten tot iemand komt is ook nutteloos, daar is het te laat voor. Ik heb sinds het Indianendorp niemand meer gezien. Ik twijfel dus niet en geef gas. Ik ga niet staan zoals ik geleerd heb, maar blijf in het zadel. Ik neem geen risico. De motor hobbelt alle kanten op en ik voel het water hard tegen de motor klotsen. Met beide benen step ik bij en het koude water komt tot aan mijn knieën, ik voel mijn schoenen vollopen

Cowboys in kleine witte dorpjes.

en mijn sokken nat en koud worden. Ik ben er bijna. Maar vlak voor de oever aan de overkant stuit het voorwiel op een grote rots. De motor hangt scheef tussen mijn benen. En met al mijn kracht kan ik voorkomen dat hij niet tegen de grond stuitert. Ik heb de val gebroken maar nu krijg ik de motor niet meer voor of achteruit. Het voorwiel staat recht op een rots en het achterwiel staat nog in het water, waarschijnlijk ook tegen een steen. Ik kan het niet goed zien in het donker. Ik stap af en probeer de motor los te wrikken. De GS800 is te zwaar om even op te tillen of om ook maar het voorwiel van de grond te krijgen. Ik zie mezelf staan worstelen in het donker aan de oever van een rivier met niemand in de buurt. Na een tijdje komt het achterwiel los en kan ik zittend op de motor het voorwiel om de kei heen steken. Ik geef gas en stuiter nog alle kanten op voordat ik uit de bedding ben. Mijn hart bonst in mijn keel als ik boven sta uit te puffen. Maar ik ben er nog niet. Met het water nog in mijn schoenen rijd ik verder. Het kan niet meer ver zijn naar het volgens de kaart enige dorp op de route. Ik dacht in de verte al lichtjes te zien, maar die zijn nu verdwenen. Je leest vaak in reisgidsen dat je in landen als Colombia 's avonds niet buiten moet zijn, niet alleen in de jungle moet zijn. Maar toch voel ik geen angst. Ik geniet ook van dit avontuur en wacht met spanning af hoe dit gaat aflopen. Ik merk dat ik in een lager deel ben aangekomen. Het pad is minder rotsig maar daarentegen meer kleiig. En deze gladde glibberige rode klei is wat me uiteindelijke bijna opbreekt. Omdat ik niet kan sturen en niet kan remmen, haal ik nog geen 5 km per uur. En nog steeds moet ik om de paar meter mijn voeten aan de grond zetten omdat de motor onder me wegglijdt. Dit is nog lastiger dan door de rivier heen rijden

en het duurt maar voort. Ik zoek telkens het midden van het pad op, waar ik nog een beetje grip heb. Vooral in de bochten naar beneden moet ik alle vaardigheden inzetten om niet onderuit te gaan. Maar dan opeens is er asfalt en slaak ik een zucht van verlichting. De blijdschap raast door mijn ledematen. Het is een brug, maar aan de overkant blijft het asfalt doorlopen. Dit betekent het einde van het ontzettende lastige pad waar ik naar mijn gevoel uren mee aan het stoeien geweest ben. Maar waar ben ik nu? Buiten het licht van de koplamp zie ik geen hand voor ogen. Ik zie geen huizen, geen mensen, alleen het krakende geluid van krekels in de pikzwarte nacht. Ik vind dit misschien nog verontrustender dan die glibberige kleiweg. Daar kan ik tenminste maar een kant op en weet ik, hoe slecht de weg ook is, dat ik de goede kant op rijd. Maar nu denk ik ergens te zijn, maar ik ben er niet. En ik weet niet hoe er te komen omdat alles donker om me heen is. Ik heb al vaker gezien dat dorpen niet aan de weg liggen, maar juist een stukje van de weg af en met een smalle weg met de hoofdweg verbonden zijn. Is dit ook zo'n plaats? En heb ik een weg gemist? Er is niemand. Waar moet ik heen? Na een stukje asfalt verandert de weg snel weer in gravel. Ik ben nu helemaal gedesoriënteerd. Het slechtste scenario is dat ik nog 50 km over glibberige wegen moet rijden. Dat is nog twee, drie of misschien wel vier uur rijden met het tempo van het laatste stuk. Dat is dan maar zo. Ik denk ineens aan de veiligheid. Overdag kan het land niet veiliger zijn maar 's nachts weet ik het niet. Zeker niet hier, waar ik niet weet waar hier is, in het donker zonder enig aanknopingspunt, niet eens een klein lichtje in de verte, niets. Ik heb geen keuze, ik moet verder rijden, de weg volgen. Het wegdek is nat en glad. Ik rijd

in stilte, ik rijd in afwachting van hoe dit zich ontwikkelt. Ik spits mijn ogen en oren. En dan zie ik een auto uit een smal weggetje komen. Ik rij recht op de auto af en schijn met groot licht op de bestuurder. Als ik hem klem gereden heb en hem geen kant meer op wil laten gaan, schuif ik mijn helm open en kijk de auto in. Het is een man met zijn dochter. Tot mijn grote opluchting vertelt hij dat het nog 10 minuten naar het dorp is. Ik rijd de goede kant op. Het duurt inderdaad niet lang voordat ik lichtjes zie. Dan rijd ik het dorp binnen, moe, nat en koud. Maar ook vol spanning en adrenaline. De eerste de beste man op straat spreek ik aan. Ik praat honderd uit tegen hem, terwijl ik maar een paar woorden Spaans spreek. En hij begrijpt alles, althans zo lijkt het voor mij. Hij weet precies waar ik geweest ben, kent schijnbaar de staat van de weg. Maar hij zegt niets over de indianen. Ik begin te twijfelen, is het wel echt wat ik gezien heb? Of ben ik zo beïnvloed geweest door de vermoeidheid, het pikkedonker en de verlatenheid, de hoogte misschien ook wel, dat ik het me allemaal verbeeld heb? En maakt het iets uit? De ervaring was magisch, in mijn beleving, en zal me nog lang bij blijven. 's Nachts in een hotel vlak voor in San Gil, 30 km van het dorp van de man, droom ik er nog van. Het heeft me diep geraakt. Ooit wil ik terug. Terug naar de puurheid die ik daar denk gezien te hebben.

Ontbijt in Barichara

Gisteren avond had ik haar al even gezien in het huis waar ik vannacht geslapen heb, iets buiten het stadje San Gil. Het is een woonhuis dat ook een paar kamers verhuurt. Het was al lang donker toen ik uit de jungle kwam en rond een uur of acht

toen ik de eerste de beste slaapgelegenheid, na de spannede rit, naar binnen stapte. Ik had honger maar geen zin om te eten en viel na twee biertjes, starend naar de landkaart, tevreden in slaap. De man des huizes had me de kamer laten zien en me ingeschreven. Deze ochtend is de man weg en is de vrouw alleen. Ik vraag haar hoeveel ik moet afrekenen voor de kamer en het bier. Ze staat in haar nachtjapon met laag décoleté voor me en kijkt me lachend aan. Dat zij een van de heel vele mooie Colombiaanse vrouwen is, was me gisteren al opgevallen. In dit soort gevallen voel ik me altijd als een puber die zelfzekerheid te kort komt om het spannend maar onschuldig te houden. Ik voel met een beetje een sulletje dat een beetje giechelt en langzaam een rood hoofd krijgt. Niet dat ik er ooit op in zou gaan, daarvoor ben ik veel te trouw en verantwoordelijk. Maar het spel is soms grappig om te spelen, ondanks dat dan telkens die puberale gevoelens de overhand nemen. Ik geef haar 50 peso, loop naar buiten en bind alvast mijn tas achterop de motor. Even later is ze terug met het wisselgeld. Ik lach vriendelijk, zet mijn helm op en rij weg. In de spiegel zie ik haar nog in haar nachtjapon in de dooropening me na kijken. Gisteren avond ben ik zonder eten gaan slapen nu zit ik weer zonder ontbijt op de motor.
Ik heb honger en beloof mezelf uitgebreid te gaan ontbijten in Barichara. Dit staat op de kaart als een historisch koloneaal dorpje. Na een uurtje ben ik er. Er is nog niet zoveel open in de ochtend en het centrale plein van kinderkopjes is nagenoeg verlaten. Ik vind in een zijstraatje een restaurantje dat open is voor ontbijt. Ik ben de enige gast. Terwijl oma achter in de winkel de jonge kinderen met veel gejaag klaar probeert te maken voor school, bakt de dochter drie eieren voor me die ze met een

let goed op het witte doosje in de vitrine en de jonge verkoper (rechts onder)

F800
GS

Borden waarschijwen voor allerlei dieren.

groot stuk maisbrood serveert. Na het tweede kopje koffie ga ik op pad. Ik ben nog steeds een beetje moe van de rit van gisteren en misschien ook wel van de vorige dagen. Ik neem mezelf voor om vooral mooie rustige routes te rijden vandaag. Maar de verleiding is groot als ik langs de asfaltweg een bord zie staan naar een historisch dorp dat alleen via een lange onverharde weg bereikbaar is. Het is een mooie rit, maar brengt me ook weer ver van de bewoonde wereld, en dus goede wegen. De hele ochtend rijd ik onverharde slingerwegen langs een hoge bergketen. Naast kleine dorpjes en mooie uitzichten, kom ik ook oude vrouwtjes tegen met grote kuddes schapen achter zich. Ondanks de paar woorden Spaans probeer ik wel een gesprek aan knopen. Dus ik vraag maar weer naar de weg, ik kan maar een kant op en ik ben net een richtingsbordje gepasseerd, maar met mijn zeer beperkte Spaans kan ik ook niet meer dan dit. De vrouw geeft toch trouw antwoord en wijst rechtdoor en draait zich weer om, meer krijg ik er niet uit en gelegenheid om een foto van haar te maken, krijg ik hiermee niet. Het rijden over de schijnbaar eindeloze onverharde wegen wordt beloond. En nieuwe stuwdam is gebouwd in een bergkloof, hiervoor is de weg omgeleid en deze daalt nu in tientallen haarspeldbochten naar beneden, tot deze bij een burg over de rivier komt en aan de overkant weer naar boven klimt. Na de lunch in Bucaramanga ben ik weer bij de hoofdweg en probeer ik zoveel mogelijk kilometers te maken in het inmiddels vlakke laagland tussen de twee bergketens. Het is hier bijna altijd boven de veertig graden, ook vandaag. Ik kom tot de plaats Honda maar vind hier geen leuke plaats om te overnachten. In het volgende dorp vind ik dat wel, midden in het centrum van Alcaldia.

Terug naar Cali

Alle acht grote TV schermen staan alweer aan als ik mijn ontbijt bestel, en natuurlijk allemaal op een andere zender. Aan de overkant zitten twee mannen hun eerste biertje te drinken. Het is zeven uur in de ochtend en vandaag moet ik kilometers maken. Gisteren ben ik al ver gekomen, maar het is nog een eind naar Cali. De rechte vlakke weg is gelukkig nagenoeg leeg en ik kan flink doorrijden. Ik ben nu al weer bijna twee weken onderweg. Maar vlak voor Ibague klimt de weg de bergen in en wordt het direct druk. Lange slierten grote vrachtwagens kruipen naar boven. En tientallen kilometers wurm ik mezelf door de sliert heen. Het gaat traag, erg traag. Jongens springen achterop vrachtwagens om mee te liften. Als ik achter zo'n vrachtwagen rij zwaait de een vrolijk terug als ik een foto maak, terwijl anderen snel een sjaal over hun gezicht trekken om niet herkend te worden. Alsof ze betrapt worden bij iets waarvan ze weten dat het niet mag. Er lijkt geen eind te komen aan de stroom vrachtwagens die naar boven klimt. Ik moet er wel honderden ingehaald hebben, maar stuit na een paar minuten weer op een volgende kolonne. Het is vermoeiend rijden, want van de andere kant komen net zoveel vrachtwagens die elkaar ook allemaal proberen in te halen. Gelukkig kan ik met de motor snel acceleren en op korte stukken behoorlijk wat vrachtwagens passeren. Als ik dit voor de zoveelste keer doe, word ik aangehouden door een groepje agenten. Ik rij op de verkeerde weghelft, maken ze me duidelijk. Ik zeg in mijn beste Spaans dat als ze er een probleem van maken ik geen Spaans spreek. En dat is natuurlijk ook zo, het moet ook niet te ingewikkeld worden anders snap ik er niets meer van. Terwijl de rest

van de agenten al meer oog voor de motor hebben, waagt de man met de meeste strepen toch nog een poging en maakt me duidelijk dat het echt verboden is. Ik probeer uit te leggen dat alle Colombiaanse chauffeurs dat doen. Hoe kan ik anders een vrachtwagen inhalen zonder op de andere weghelft te komen? Het is zeker hier de normaalste zaak van de wereld, zeker als er slierten van vrachtwagen kilometers lang de weg bezetten. Ik kan daar toch niet achter blijven rijden. En ik sluit af met duidelijk te maken dat ik verder geen Spaans meer spreek en of ze in het Engels verder willen gaan. Ze lachen allemaal, stellen nog wat vragen over de motor en ik mag weer gaan. Aardige mensen toch weer die Colombiaanse agenten. Aan het eind van de middag kom ik terug in Cali. Ik heb morgen nog de hele dag in deze leuke stad, voordat ik weer terug naar huis vlieg.